

**DANIELA
KOVÁŘOVÁ**
**SBOHEM,
CIZINKO**

ROMÁN S DETEKTIVNÍ ZÁPLETKOU

MLADÁ FRONTA

**DANIELA
KOVÁŘOVÁ
SBOHEM,
CIZINKO**

ROMÁN S DETEKTIVNÍ ZÁPLETKOU

Sbohem, cizinko

Román o vztazích s detektivní zápletkou

Daniela Kovářová

Mladá fronta

„Neporovnávej svůj život s jinými. Nemáš potuchy, čím museli projít.“

Regina Brett

Hance Wurstové - moudré, krásné bytosti, která mě kdysi vzala pod ochranná křídla a od těch dob ke mně patří.

Možná také proto, že se mi v lecčems podobá.

PROHLÁŠENÍ AUTORKY:

Podobnost hrdinů a popsaných událostí se skutečnými osobami je čistě náhodná. Všechna popisovaná místa v Plzni jsou však reálná, podobně jako okolnosti související s kremací. Pouze restaurace, v níž probíhá oběd, je místem čistě fiktivním.

PODĚKOVÁNÍ

Příběh *Sbohem, cizinko* jsem nosila v hlavě čtyři roky, psala šest měsíců a mnohým vděčím za to, že knížku dnes můžete držet v ruce. Nápad na románový příběh jsem dostala při psaní první knihy povídek, inspirovaly mě k němu debaty s rodiči i nemoc mé sestry a otázky, které vyvolala: Jak dobře vlastně známe své nejbližší? Opravdu víme, co se v jejich myslích děje? Není náš pohled na ně ovlivněn jejich rolí v rodině? Uvědomujeme si vůbec, že matka je také kamarádka, milenka a sestra? Nebo že muž, kterého známe jako dědečka, byl kdysi mladý a plný síly? Jaké myšlenky a pocity svým blízkým sdělujeme a které si necháváme pro sebe? Pak se ovšem nedivme, že nám jejich kroky připadají nepochopitelné a nelogické.

Toto téma - vztahy mezi členy rodiny - ve mně zrálo a čekalo na správnou chvíli, kterou jsem si zkracovala diskusemi s kamarády a konzultacemi s odborníky. O to více mě bolí, že sestra Romka, která vždy bývala mým prvním čtenářem, z této knihy mohla přečíst jen část. A že jeden z pohřbů, které jsem v poslední době absolvovala, byl ten její.

I když příběh začíná smrtí, nakonec končí optimisticky. A já s radostí děkuji všem, kteří se na výsledné

podobě knihy podíleli. Předně děkuji mé kolegyni – advokátce a lékařce Janě Kollrossové, s níž jsem probírala smrt hlavní hrdinky; manželům Wurstovým a mému tchánovi Josefu Kovářovi za vzpomínky na dobu mládí a plzeňské reálie; své dceři Janě a její sestřence Majdě za pomoc s postavou Myšky, i mému otci Jiřímu a kamarádům Františku Smejkalovi, Honzovi Nádravskému, Karlu Šetkovi, Milanu Čechurovi, Vladimíru Císařovi a Honzovi Oulickému za trpělivost a odpovědi na mé troufalé otázky o sexuální aktivitě mužů vyššího věku.

Vzpomínám na noční telefonické debaty s maminkou Evou o ději a charakterech jednotlivých postav a upřímně jí děkuji. Řediteli Správy hřbitovů a krematoria v Plzni Jiřímu Skalovi patří můj dík za to, že mi otevřel dveře, jimiž obvykle vstupujeme neradi a se srdcem plným smutku. Paní Ivaně Podlenové, vedoucímu krematoria Ladislavu Vláčilovi a jeho kolegům za podrobný výklad práce v pohřební službě i možnost podívat se do zázulí, obvykle nepřístupného. Mé dlouholeté přítelkyni, emeritní ředitelce Západočeské galerie v Plzni Janě Potužákové vděčím za tip na plzeňského autora portrétu hlavní hrdinky. A můj spolužák Luboš Polách mi připomněl báseň Jaroslava Holoubka, kterou kdysi zhudebnil pro naši folkovou skupinu.

K definitivní podobě příběhu přispěli přátelé a známí, kteří byli ochotni přečíst napsané části a diskutovat se mnou, která z variant je lepší. Jmenovitě děkuji Honzovi Sykovi, Hance Koukolíkové, Mirce Sedláčkové, Ludmile Diestlerové, Zdence Štochlové, Květě Nejdlové, Oldovi Navrátilovi, Daně Ferkové a zejména drahému

příteli Karlu Havlíčkovi. Několik podstatných myšlenek v této knize pochází totiž z jeho hlavy. Podobně jako mé předchozí knihy i tuto přečetly a chyby mnou vyrobené opravily Helena Šebestová a Irena Zítková.

Nemohla bych psát bez své rodiny - manžela Martina a dětí Janči a Jeníka. A těší mě, že jsou na mé spisovatel-ské aktivity pyšní, namísto aby se za ně styděli, přesto-že se v popisech mnohých skutků, slabostí nebo tužeb poznávají.

Konečně děkuji Antonínu Kočímu, programovému řediteli nakladatelství Mladá fronta, a jeho kolegyni Magdaleně Potměšilové za odvalu příběh vydat i trpěli-vost, s níž vzdorovali mým dotazům a přáním. Bez nich by kniha nikdy nevyšla.

Ať tedy napínavý příběh pobaví či zaujme i vás, čtená-ře. Na vaše reakce se budu netrpělivě těšit.

Daniela Kovářová

30. června 2012

e-mail: daniela.kovarova@gmail.com

ČASOVÁ OSA

- 1945 - narodil se **Richard Vágner** (v den příběhu je mu 66 let)
- 1947 - narodil se doktor **Felix** (64 let)
- 1947 - narodila se **Ria Moudrá**, později provdaná **Vágnerová** (64 let)
- 1948 - narodila se **Kateřina Moudrá** (63 let)
- 1950 - narodil se **Pepi Horák**
- 1959 - narodil se **Daniel Fürst** (52 let)
- 1967 - **Ria** a **Richard Vágnerovi** uzavřeli manželství
- 1969 - **Rie** a **Richardovi** se narodila dcera **Anna Vágnerová**, později provdaná **Horáková**
- 1990 - **Anna** a **Pepi Horákovi** uzavřeli manželství
- 1990 - **Rie** a **Richardovi** se narodil syn **Ivo Vágner** (21 let)
- 1992 - narodila se **Lea** (19 let)
- 1993 - zemřel **Pepi Horák** (ve věku 43 let)
- 1993 - **Anně** a **Pepimu** se narodila dcera **Myška Horáková** (18 let)
- 2011 - zemřela **Ria Vágnerová** (ve věku 64 let)

PŘED PĚTI DNY

(Prolog)

„Do prdele,“ vyhrkne Ria a ve zlomku času, který jí zbývá, sleduje, jak se její mazlík řítí k betonovému pilíři.

Brzdit nestihne. S otevřenýma očima vnímá přibližující se šedivou stěnu a zakřivení času, které jí připadá nekonečné. V pravém rohu zorného pole zachytí pomalý pohyb vodní kapky, která putuje po venkovní straně skla, bere s sebou další sestry a roste. A pak to přijde jako rána do hrudního koše.

Auto dosáhlo nárazové rychlosti sto čtyřiceti kilometrů za hodinu. A přestože se aktivují všechny čtyři airbagy, nemá tělo proti setrvačné síle žádnou šanci.

Napadne ji, jestli to bude bolet, ale v okamžiku nárazu už nic necítí. Srdečnice se odtrhne od srdce a prudký zpětný pohyb hlavy jí zlomí páteř a poškodí míchu. Obě zranění jsou smrtelná. Náraz zdeformuje čelo vozu, čímž jí rozdrtí nohy na malé kousíčky a na stehenních kostech způsobí tříštivé i otevřené zlomeniny. Deformace přední části automobilu jí vtlačí volant do hrudního koše. Ostré části zlomených žeber protrhnou obě plíce, roztrhnou slezinu, zhmoždí játra a ledviny a způsobí břišní krvácení. Pokožka obličeje i části těla nechráněné oblečením jsou potrhány a na mnoha kostech vzniknou drobnější zlomeniny.

Čelní sklo se promění v tisíc brilantových kousků, které drží pohromadě jen umělohmotná bezpečnostní fólie, neviditelně umístěná mezi tenkými vrstvičkami slitiny křemíku.

Řidička Ria Vágnerová zemře na následky traumatického poranění během tří vteřin a ani okamžitá odborná pomoc by na té skutečnosti nic nezměnila. Koho její smrt zarmoutí a kdo z ní nakonec bude těžit? A co když Ria vůbec nemusela zemřít?

5:01

Richard Vágner i bez pohledu na hodiny ví, že je pět ráno. Už léta se probouzí ve stejnou dobu a pak už neusne. Procitnutí není náhlé a chvíli mu trvá, než si uvědomí, kde je, kým je a co bude následovat.

Teď už ví. Loni oslavil pětadesát, je stavební inženýr a jeho největší vášní je vážná hudba.

Oddychne si, mozek je v pořádku. Pak dostane chuť na cigaretu. Není to pro něj nic nového, chuť je stejná jako včera a jako všechny předešlé dny. Kouří od osmnácti, poprvé si zapálil v prvním ročníku vysoké školy a od té doby kouřit nepřestal. A největší chuť na cigaretu má vždycky po probuzení.

Hned druhou největší chuť míval po souloží, ale to bylo kdysi. Teď leží, touží po cigaretě a jako každý den se snaží chuť potlačit, protože Ria si nepřeje, aby kouřil v domě.

Jeho žena je ve skutečnosti Marie, ale kdysi se rozhodla, že se jí bude říkat Ria, a své přání prosadila podobně nesmlouvavě jako kterékoli jiné.

Richard si vybaví její tvář. Když na ni myslí, nikdy ji nevidí v dnešní podobě, s uzlem zrzavých, neposedných vlasů, s povislými, namalovanými tvářemi a vráskami kolem očí. V jeho představách je vždycky mladá,

s rezavými vlasy do pasu, zvonovou sukní, velkým výstřihem a rudě nalakovanými nehty. Tak vypadala onoho jara roku 1967, kdy mu jeho tehdejší dívka Kateřina představila svou sestru. Ani ve vzpomínkách není Ria tak krásná jako Kateřina, ale má v sobě cosi mnohem přitažlivějšího. A Richard si je od prvního okamžiku jist, že jí naprosto propadl, i když ho bude ničit, ubližovat mu a nedovolí mu volně dýchat. Od chvíle, kdy ji uviděl, ví, že bez ní není schopen žít.

„Ona tě jen očarovala,“ křičela na něho tehdy Kateřina. „Vysaje tě, vymačká a odhodí.“

Ví, že má pravdu, přesto je z jeho děvčete během chvilky přítelkyně bývalá.

Uvědomuje si, že za svou touhu zaplatí, ale není mu pomoci.

O čtyřiačtyřicet let později leží Richard v posteli a přemýšlí, kdy přestal být okouzlen a jak k tomu došlo. Nevzpomíná si na žádný zlom nebo revoluci. Změny přišly, či spíše přicházely, pomalu a nenápadně. Nejprve prohrál jednu bitvu, pak druhou, desátou, stou, a pak už nebylo o co bojovat. Měla ve všem pravdu a o všem rozhodovala. A kupodivu ho neodhodila, protože sám vyklidil pole a boje vzdal.

Neměl jsem tehdy rezignovat, napadne ho, když teď leží na zádech, touží po cigaretě a vzpomínky se objevují jedna za druhou. Měl jsem s ní bojovat, dokud nebyla tak silná. Jako v pohádce totiž sílila s každým vítězstvím.

Těžce vydechne a zavře oči. A pak mu do mysli pomalu proniká poznání. Jako by se vězení kolem změnilo. Na-